

DAVID
MITCHELL
De geestverwantschap

*

Roman
Vertaald door Aad van der Mijn

MEULENHOF

Eerste druk 2002

Vierde druk 2018

ISBN 978-90-290-9289-0

ISBN 978-94-023-1147-1 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Ghostwritten* (Hodder & Stoughton)

Omslagontwerp: Bloemendaal & Dekkers

Omslagfoto: Getty Images/Stocktrek

Auteursfoto: Paul Stuart

Zetwerk: Steven Boland

© 1999 David Mitchell

© 2002 Nederlandse vertaling Aad van der Mijl en Meulenhoff Boekeryj bv,
Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor John

... En ik, die zegt zoveel meer te weten, is het niet mogelijk dat zelfs ik de ware drijfveer achter de drijfveer heb gemist?

Sommigen zeggen dat we die nooit zullen kennen en dat wij voor de goden zijn als de vliegen die door jongens op een zomerdag worden gedood, terwijl anderen zeggen dat zelfs de mus geen veer verliest die niet door Gods vinger weggeveegd is.

Thornton Wilder, *The Bridge of San Luis Rey*

INHOUD

Okinawa	9
Tokio	43
Hongkong	75
Heilige Berg	121
Mongolië	163
Sint-Petersburg	215
Londen	275
Clear Island	333
Night Train	397
Ondergronds	447

Okinawa

*

Wie blies er in mijn nek?

Ik draaide mij snel om. De deuren van getint glas zoefden dicht. Het licht was helder. Kunstvarens zwaaiden in de lege lobby heel zacht op en neer. Niets bewoog op het zonoevergoten parkeerterrein. Daarachter een rij palmen en de diepblauwe lucht.

‘Meneer?’

Ik draaide mij snel om. De receptioniste stond nog steeds te wachten, met haar pen voor mij klaar, haar glimlach even gladgestreken als haar uniform. Ik zag de poriën onder haar make-up en hoorde de stilte onder de muzak en het ruisen onder de stilte.

‘Kobayashi. Ik heb gebeld vanaf het vliegveld, zonet. Om een kamer te reserveren.’ Geprik in de palm van mijn handen. Kleine doornen.

‘Ah, ja, meneer Kobayashi...’ Wat dan nog, als ze me niet zou geloven? De onreinen checken altijd onder valse namen in een hotel in. Om ontucht te plegen, met een onbekende. ‘Mag ik u verzoeken uw naam en uw adres hier in te vullen, meneer... en uw beroep?’

Ik liet haar mijn hand in het verband zien. ‘Ik vrees dat u het formulier voor mij zult moeten invullen.’

‘Natuurlijk... Allemachtig, hoe is dat gekomen?’

‘Tussen een deur geklemd.’

Ze huiverde uit medeleven en draaide het formulier om.

‘Uw beroep, meneer Kobayashi?’

‘Ik ben computerprogrammeur. Ik ontwikkel producten voor verschillende bedrijven, op freelance basis.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. Ik paste niet in haar formulier. ‘Juist ja, geen bedrijf dus als zodanig...’

‘Laten we het bedrijf nemen waar ik op dit moment voor werk.’ Simpel. De technische afdeling van de Broederschap zorgt wel voor bevestiging.

‘Uitstekend, meneer Kobayashi... Welkom in het Okinawa Garden Hotel.’

‘Dank u.’

‘Bent u voor zaken op Okinawa, meneer Kobayashi, of als toerist?’
Zat er iets onderzoekends in haar glimlach? Wantrouwen in haar
gezicht?

‘Half voor zaken, half als toerist.’ Ik legde alfadwang in mijn stem.

‘Wij wensen u een aangenaam verblijf. Hier is uw sleutel, meneer.
Kamer 307. Laat het ons alstublieft weten als we iets voor u kunnen
doen.’

Jij? Iets voor mij doen? ‘Dank u.’

Onrein, onrein. Die mensen van Okinawa hebben nooit zuiver
Japans bloed gehad. Andere, zwakkere voorouders. Terwijl ik me om-
draaide en naar de lift liep, merkte ik via mijn ESP dat ze inwendig
smalend lachte. Ze zou niet smalend lachen als ze wist welk geest-
vermogen ze nu voor zich had. Haar tijd komt nog wel, net als voor
de rest.

Geen sterveling te bekennen in het enorme hotel. Stille gangen
strekten zich in de middag tot in de verte uit, leeg als catacomben.

Er is geen lucht in mijn kamer. Het gebruik van airconditioning is in
het Heiligdom verboden omdat die alfagolven stoort. Uit solidari-
teit met mijn broeders en zusters heb ik hem uitgedaan en de ramen
opengezet. De gordijnen houd ik dicht. Je weet nooit wie met een
teelens naar binnen kijkt.

Ik keek naar buiten, in het oog van de zon. Naha is een vulgaire,
lelijke stad. Zonder de zeegroene oceaanreep op de achtergrond zou
het een tentakel van Tokio kunnen zijn. De gebruikelijke rood-witte
televisiemast voor het doorgeven van de onderbewuste dwangfre-
quenties van de regering. De gebruikelijke warenhuizen die oprijzen
als raamloze tempels en de onreinen tot volgzzaamheid verleiden. De
woonwijken, de fabrieken die vergif de lucht in stoten, en waterleidin-
gen. Afdankte koelkasten op terreinen vol rommel. Wat zijn hun
steden toch aan elkaar geplakte stukken lelijkheid! In gedachten zie
ik hoe de Nieuwe Aarde die etterende rotzooi als een machtige bezem
wegvaagt en het land zijn maagdelijke staat hergeeft. De Broeder-
schap zal dan iets scheppen wat wij verdienen en wat de overlevenden
eeuwig zullen koesteren.

Ik reinigde mijzelf en bekeek mijn gezicht in de spiegel van de

badkamer. Quasar, jij bent zo'n overlever. Krachtige trekken die mijn afstamming van de samoerai verraden. Zwarte wenkbrauwen. Een haviksneus. Quasar, de voorbode. Zijne Serendipiteit heeft mijn naam met vooruitziende blik gekozen. Mijn opdracht was om te pulseren aan de rand van het universum van gelovigen, eenzaam in het duister. Een voortrekker, een boodschapper.

De afzuiginstallatie ronkte. Boven het geronk uit hoorde ik ergens een klein meisje snikken. Wat een treurnis in deze geschifte wereld. Ik begon me te scheren.

Ik werd vroeg wakker en kon me even niet herinneren waar ik was. Puzzelstukjes van mijn droom lagen om mij heen. Meneer Ikeda kwam erin voor, mijn klassenleraar op de middelbare school, en ook een paar van de ergste pestkoppen. Ook mijn biologische vader was verschenen. Ik dacht aan de dag dat de pestkoppen de hele klas zover wisten te krijgen dat ze deden of ik dood was. 's Middags wist de hele school het al. Ze deden allemaal of ik onzichtbaar was. Als ik wat zei, deden ze of ze me niet konden horen. Meneer Ikeda kreeg het door en wat stelde hij zich als door de maatschappij aangestelde hoeder van jonge geesten tot doel? De klootzak voerde tijdens het laatste klassenuur een begrafenisdienst voor me op. Hij stak zelfs wierook aan en ging voor bij het gezang en zo.

Voordat Zijne Serendipiteit mijn leven verlichtte was ik weerloos. Ik huilde en schreeuwde dat ze op moesten houden, maar niemand zag me. Ik was dood.

Toen ik wakker was, merkte ik dat ik door een erectie werd geplagd. Te veel storing door gammagolven. Ik mediteerde onder mijn portret van Zijne Serendipiteit totdat de erectie weer verdwenen was.

Als het de onreinen om begrafenissen gaat, kunnen ze die volop krijgen, in de Witte Nachten, voordat Zijne Serendipiteit opstaat om zijn koninkrijk op te eisen. Begrafenissen zonder rouwenden.

Ik liep door de Kokusai Dori, de hoofdstraat van de stad. Af en toe keerde ik mij met een ruk om of ging ik zigzag lopen om iedereen af te schudden die me wilde schaduwen. Mijn alfapotentieel is helaas nog te zwak om onzichtbaarheid te kunnen bereiken, zodat ik achtervolgers op de ouderwetse manier moet lozen. Toen ik zeker wist dat

ik door niemand werd gevolgd, dook ik een amusementshal in om te bellen vanuit een telefooncel. Bij openbare telefoons is de kans veel kleiner dat je afgeluisterd wordt.

‘Broeder, dit is Quasar. Wilt u mij doorverbinden met de Minister van Defensie?’

‘Natuurlijk, broeder. De Minister verwacht je. Sta mij toe je geluk te wensen met je succes bij onze laatste missie.’

Ik werd even in de wacht gezet. De Minister van Defensie is een uitverkorene van Zijne Serendipiteit. Hij is afgestudeerd aan de Keizerlijke Universiteit. Hij was rechter toen hij de roep van Zijne Serendipiteit vernam. Hij is een geboren leider. ‘Ah, Quasar. Uitstekend. Ben je in goede gezondheid?’

‘Minister, in actie voor Zijne Serendipiteit ben ik altijd in goede gezondheid. Ik ben van mijn allergieën af en ik heb al negen maanden geen last meer van...’

‘Wij zijn blij met je. Zijne Serendipiteit is zeer onder de indruk van de diepte van je geloof. Zéér onder de indruk. Hij mediteert nu over je anima, in zijn cel. Alleen over de jouwe, ter versterking en verrijking.’

‘Minister! Ik verzoek u mijn diepste dank over te brengen.’

‘Graag. Je hebt het verdiend. Dit is een oorlog tegen de massa’s van onreinen en in deze oorlog blijven daden van moed niet onopgemerkt of zonder beloning. Goed. Je zult je wel afvragen hoelang je bij je familie weg moet blijven. Het Kabinet gelooft dat zeven dagen voldoende is.’

‘Ik begrijp het, Minister.’ Ik boog diep.

‘Heb je de reportages op de televisie gezien?’

‘Minister, ik vermijd de leugens van de onreine staat.’ *Want welke slang richt zich uit vrije wil naar de stem van de bezmeerder?* ‘Ik ben weliswaar niet in het Heiligdom, maar de voorschriften van Zijne Serendipiteit staan mij in het hart gegrift. Ik denk wel dat we de horzels hebben opgejaagd.’

‘Inderdaad. Zij praten over terrorisme, met het onreine schuim op de lippen. De arme dieren verdienen haast ons medelijden – haast. Ze zien niet in, zoals Zijne Serendipiteit al heeft voorspeld, dat het hún zonden zijn die neerkomen op hún hoofd. Wees trots, Quasar, dat jij een van de uitverkoren dienaren van de gerechtigheid bent! De 39ste Heilige Openbaring: *Trots over het eigen offer is geen zonde maar*

zelfrespect. Niettemin, houd je op de achtergrond. Val niet op. Ga wat toeristische attracties bekijken. Je onkostenvergoeding is toereikend, hoop ik?’

‘Het Ministerie van Financiën is heel royaal geweest en mijn behoeften zijn gering.’

‘Heel goed. Neem over zeven dagen weer contact op. De Broederschap ziet ernaar uit om onze dierbare broeder thuis te verwelkomen.’

Ik ging terug naar het hotel voor mijn middagreiniging en om te mediteren. Ik at een paar crackers, zeewiersnacks en cashewnoten en dronk groene thee uit een automaat bij mijn kamer. Toen ik na de lunch weer naar buiten ging, gaf de onreine receptioniste mij een plattegrond en ik koos iets uit om te bezoeken.

Het hoofdkwartier van de Japanse marine lag in een miezerig park op de top van een heuvel die naar het noorden uitzicht over Naha bood. In de oorlog was het zo goed verborgen dat de Amerikaanse aanvallers er pas op stuitten toen Okinawa al drie weken door hen bezet was. De Amerikanen zijn geen erg slim volk. Ze hebben geen oog voor het evidente. Hun ambassade had tien jaar geleden de onbeschaamdheid om Zijne Serendipiteit een verblijfsvergunning te weigeren. Zijne Serendipiteit kan dankzij subruimtelijke conversietechnieken nu natuurlijk gaan en staan waar Hij wil. Hij heeft het Witte Huis enkele malen bezocht, zonder enige belemmering.

Ik kocht een kaartje en ging de trappen af. Ik werd verwelkomd door het koele duister. Er druppelde ergens water uit een buis. De Amerikaanse veroveraars wachtte een tweede verrassing. Het hele contingent van vierduizend man had zich, om een eervolle dood te sterven, van het leven beroofd. Twintig dagen eerder.

Eer. Wat weet de oppervlakkige, van idolen bezeten wereld van de onreinen van eer? Toen ik door de tunnels liep, streekte ik de muren met de toppen van mijn vingers. Ik streekte de littekens die in de wanden waren gemaakt door de granaatexplosies en de pikhouwe-
len waarmee de soldaten hun vesting hadden gegraven en ik voelde mijn ware verwantschap met hen. Dezelfde verwantschap die ik in het Heiligdom voel. Ik nam met mijn verhoogde alfaquotiënt iets van hun neergeslagen anima tot me. Ik liep door de tunnels tot ik alle begrip van tijd verloren had.